ÇOCUKLARIN SOKAKTA OYUN OYNAMALARINA İZİN VERİLMEMESİ-EBEVEYNİN SUÇ KORKUSU İLİŞKİSİ

Yağmur Öztoprak, Karl Micheal Lux, Selen Gürsesli, Zekiye İpek, Bahar Gökçe Sezgin, Can Göloğlu, Burak Bağ

Danışman: Doç. Dr. Erhan Büken

Suç korkusu; Aşırı korunma ve kaçınma davranışlarıyla sonuçlanan, kişinin kendine ya da malına yönelik zarar tehdidi içerdiği bilgisi - algısına dayalı, suç mağduru olma korkusudur. Duygusal, kognitif ve davranışsal sonuçları vardır. Duygusal sonucu; kişinin yaşadığı çevrede gece ya da gündüz tek başına yürümekten, kalmaktan korkması; kognitif sonucu, artmış suç mağduru olma beklentisi ve davranışsal sonucu, kişinin beklentileri doğrultusunda davranış değişikliği geliştirmesi olarak özetlenebilir. Bazı yerlere gitmekten çekinme, kaçınma, hatta evden çıkmama bu değişikliklere örnek verilebilir. (1)

Suç korkusu, eğitim, gelir düzeyi, suça maruz kalma deneyimine bakılmaksızın gelişen bir durumdur. Negatif sonuçları gözetildiğinde bir sosyal problemdir. Halk sağlığını, yaşam kalitesini etkiler. (2)

Suç korkusu, gerçek suçla karşılaşma olasılığından çok kişilerin güvenlik algısı ile ilişkilidir. Algılanan (perceived) suç korkusu, gerçek bir tehditten daha çok ya da az olabilir. Kişinin evde, toplum içinde güvenlik algısı değişiktir. (2)

Kadınlarda, yaşlılarda, düşük ekonomik düzeyde, düşük eğitim düzeyinde daha sıktır. (2)

Algılanan suç korkusu yüksek olan bu grupların genellikle, suçla gerçekte karşılaşma olasılığı daha düşüktür. Bu fenomen suç korkusu paradoksu olarak adlandırılır.

Fiziksel aktivite içeren toplu oyunlar 5- 10 yaş çocukları için hem öğrenme, hem de kendini geliştirme yöntemlerinden biridir. Çocuklar sokak oyunları ile sosyal ortama uyum sağlamayı, sosyal ortamda ortaya çıkan sorunları çözmeyi, bedenlerinin sınırlarını öğrenirler. Çocuklarda fiziksel aktivite azlığı; obezite gibi fiziksel sorunlar yanında sosyal uyum ve psikolojik sorunlar da yaratabilir. (3, 4, 5, 6)

Büyük şehirlerde çocukların sokakta oynama olanakları gittikçe kısıtlanmaktadır.(5)

Kısıtlanmanın nedeni kimi zaman çevrede oynayacak oyun alanlarının daralmasıdır. Ancak ebeveynin çocuğun zarar görmesinden korkmasıyla da ilişkili olabilir.(7)

Literatürde, çocukların sokakta oynamalarının kısıtlanmasına yol açan etkenlerin tartışıldığı makaleler vardır.(7, 8, 9, 10, 11)

Ancak, literatür taramamızda Türkiye'den çalışmaya rastlamadık. Literatürde ebeveynin suç korkusu ile çocuk obezitesi arasındaki ilişkinin irdelendiği çalışmaya da rastlanmamıştır.

Araştırmamızın amacı; ebeveynin kendine ve çocuğuna yönelik suç korkusu ile, çocuğun sokakta oynama davranışının kısıtlanması ve bunun, çocuk obezitesiyle ilişkisinin irdelenmesidir. "Çocuklarına yönelik suç korkusu ebeveynin kendisine yönelik korkusundan fazla mıdır? Ebeveynin kendi suç korkuları, çocuklarına yönelik suç korkularıyla kısıtlama davranışları arasında ilişki nedir? Anne – babalar hangi nedenlerle çocuklarının sokakta oynamalarını kısıtlamaktadırlar? Çocukların sokakta oynamalarının kısıtlanması beden kitle indekslerini nasıl etkilemektedir?" sorularına yanıt aranacaktır.

GEREÇ ve YÖNTEM:

Başkent Üniversitesi Ayşeabla Okulları'nda 2010- 2011 eğitim yılında, anaokulu, 1. ve 2. sınıflarda öğrenim gören öğrencilerin ebeveynlerine, literatür ışığında araştırıcılar tarafından hazırlanan anket gönderildi. Anket 3 bölümden oluşmaktadır. Birinci bölümde ailenin, çocuğun demografik özellikleri, anne – babanın suç korkusu; ikinci bölümde çocuğun fiziksel aktivitesi ve üçüncü bölümde ebeveynin çocuğa yönelik suç korkusu sorgulandı. Anne ve babanın anketi ayrı ayrı cevaplamaları istendi.
Veriler; SPSS 11.0 paket programında değerlendirildi. Suç korkusunu tanımlamak için kullanılan sorular arasındaki korelasyon Phi testiyle, demografik verilerle suç korkusu, çocuk obezitesi arasındaki ilişki ki- kare testi ile belirlendi. Ki- kare testinde aralarındaki fark 0,05'ten küçük ($p<0,05$) olan veriler istatistiki olarak anlamlı kabul edildi. Ki kare testinde anlamlı fark tespit edilen verilere regresyon analizi uygulandı.

BULGULAR:

Araştırmaya katılanlardan 186 (% 51,94) kişinin cevapladıkları anket geçerli kabul edildi. Bunlardan % 61,3'ü kadın (anne), % 38,2'si erkekti (baba). Katılımcıların yaş ortalaması 39,61+/-5,01(min: 30, max: 64), eşlerinin yaş ortalaması 40,65+/-5,5660 (min30; max: 67), verileri sorgulanan çocuğun yaş ortalaması 7,38+/-0,87 (min: 5; max: 9) olarak belirlendi. Katılımcıların, eşlerinin ve çocuklarının, irdelenen demografik özellikleri Tablo 1, 2, 3, 4'de sunulmuştur.
Katılanların; % 16,1'i oturduğu bölgede karanlıkta tek başına yürümekten korktuğunu, % 16,7si yaşadığı çevrede saldırıya uğramaktan korktuğu için bir yere gitmekten çekindiğini bildirdi. Katılanların kendilerine yönelik suç korkusunu sorgulayan iki soru arasındaki korelasyon % 35 (Phi=0,353) bulundu. Katılımcıların kendilerine yönelik suç korkuları açısından yaşlar arasında fark yoktu. Ancak eşlerinin yaşları açısından fark anlamlıydı, eşi 40 yaşından büyük olanlar oturdukları bölgede karanlıkta tek başına yürümekten daha çok korkuyorlardı ($p=0,00$). Yaşadıkları çevrede saldırıya uğramaktan korktukları için bir yere gitmekten daha çok çekiniyorlardı ($p=0,024$). Kadın katılımcılardan; kendilerine yönelik suç korkusunun sorgulandığı iki soruya da olumlu cevap veren çoğunluktaydı. Kadınlarla erkekler arasındaki fark anlamlıydı. Karanlıkta yürümekten korkma açısından $p=0,002$, diğer soru için $p=0,017$. Oturdukları yerde 6 yıldan az süredir oturanlar, bölgede karanlıkta tek başına yürümekten daha çok korkuyorlardı ($p=0,048$). Çocuklarının yaş ve cinsiyeti kişilerin

kendilerine yönelik suç korkularında fark yaratmıyordu. Tek çocuğu olanlar karanlıkta tek başına yürümekten daha çok korkuyorlardı (p=0,037). Katılımcıların kendilerine yönelik suç korkularının, çocuklarının sokakta oynama süresini kısıtlama davranışına etkisi yoktu, ancak çocuğun oyun alanını sınırlama davranışı ile ilişkiliydi. Yaşadığı bölgede saldırıya uğramaktan korktuğu için bir yere gitmekten çekinenler, oyun alanını, çekinmeyenlere göre daha fazla kısıtlıyorlardı (p=0,005; p= 0,015) (Tablo 5).

Kendilerine yönelik suç korkusu yüksek olan ebeveynler, çocuklarını fiziksel aktivite içeren kurslara daha az gönderiyorlardı (karanlıkta yürümekten korkalar için p=0,011, yaşadığı çevrede saldırıya uğramaktan korktuğu için bir yere gitmekten çekinenler için p=0,008). Diğer demografik özellikler ve araştırılan diğer parametreler açısından katılımcıların kendilerine yönelik suç korkusu açısından fark yoktu.

Katılımcıların çocuklarına yönelik suç korkusunu sorgulayan iki soru arasındaki korelasyon; % 81 (Phi=0,811) olarak belirlendi. Katılımcıların % 30,6'sı gündüz, % 41,9'u gece; çocuklarının tek başına dışarıda oynamasından korktuklarını bildirdiler. Bu açıdan annelerle babalar arasında fark anlamlı değildi (p>0,05). Katılımcının ve eşinin yaşı arttıkça, çocuğuna yönelik suç korkusu da artıyordu (gündüz p=0,02; gece p=0,001). Çocuğun yaşı 7'den küçükse çocuğa yönelik suç korkusu artıyordu (gündüz p=0,012; gece p= 0,001). Çocuklarına yönelik suç korkuları yüksek olanlar yazın çocuklarının dışarıda tek başına oynamasını daha fazla kısıtlıyorlardı (gündüz p=0,032; gece p=0,000). Kendine yönelik suç korkusu yüksek olanlar arasında, çevrede yeterli oyun alanı bulunmadığını düşünenler daha fazlaydı. Bu açıdan fark karanlıkta yürümekten korkanlar için p=0,045 ve saldırıya uğramaktan çekindiği için bir yere gitmekten korkanlar için p=0,040 olarak belirlendi. Çocuğun dışarıda oynamasına izin verilmemesinin bir nedeni de oyun alanlarının yetersizliğiydi. Çocuğunun büyük çocuklar ve yetişkinlerden zarar görmesinden korkanlar oyun alanını daha fazla sınırlandırıyorlardı (p=0,044). Diğer demografik özellikler ve araştırılan diğer parametreler yönünden katılımcıların çocuklarına yönelik suç korkusu açısından fark yoktu.

Ebeveynin çocuklarının oyun alanlarını sınırlandırmasının nedenleri Tablo 8'de sunulmuştur.

Çocuk obezitesiyle suç korkusunun ilişkisi irdelendiğinde; ebeveyni son 5 yıl içinde başka illerden göçle gelen ve ebeveyni gündüz çocuklarının sokakta tek başına oynamasından korkanların çocukları arasında, Bundak ve ark. verlerine göre persentil eğrisinde beden kitle indeksi 97 persentil ve üzerinde olanlar sayıca daha fazlaydı. Regresyon analizinde bu iki etken arasında (göç, suç korkusu) birbirlerine göre etkinlikleri açısından istatistiki olarak üstünlük gösterilemedi.

Regresyon analizinde; katılımcıların kendilerine yönelik suç korkusuyla ilgili "Karanlıkta tek başına yürümekten korkar mısınız?" sorusuna verdikleri cevaplar açısından farklara etkili tek unsur eşinin yaşıydı (OR:0,017; df:1; min:1,890; max:660,646). "Yaşadığı bölgede saldırıya maruz kalma olasılığı nedeniyle bir yere gitmekten çekinir misiniz?"

sorusuna verilen cevaplar açısından fark bulunan faktörlerden hiç biri etkili bulunmadı.
Katılımcıların gece çocuklarına yönelik suç korkusu açısından farka etkili unsurlar; 5 yıldan daha kısa süre önce başka bir ilden göç etmiş olmak (OR:0,002; df:1; min:3,782; max:403,28) ve çocuğunun sokakta cinsel saldırıya veya tacize uğramasından korkmak (OR:0,000; df:1; min:9,964; max:1771,11) olarak belirlendi. Gündüz çocuklarına yönelik suç korkuları açısından farka etkili unsurlar; göçle gelen ailelere mensup olmak (OR:0,000; df:1; min:3,964; max:84,54) , araştırmamıza konu olan çocuğun ailenin kaçıncı çocuğu olduğu (OR:0,002; df:1; min:0,017; max:0,418) ve ebeveynin çocuğunun sokakta cinsel tacize uğramasından korkması (OR:0,004; df:1; min:1,971; max:32,885) olarak belirlendi.

TARTIŞMA:
Araştırmamızda, anne babaların suç korkusunun çocukların sokakta oynamalarını, kısıtlamalarına etkisi ve bunun çocukların beden kitle indeksi artışına, çocuk obezitesine etkisi araştırılmıştır.[1, 4] Literatürde kadın katılımcıların kendilerine yönelik suç korkusunun daha yüksek olduğunu bildiren çok sayıda çalışma vardır. Kadınların gerçekte suçla karşılaşma olasılıklarının daha düşük olmasına karşın algıladıkları risk daha yüksektir. Bu durum suç korkusu paradoksu olarak adlandırılmaktadır. Bizim verilerimiz de bu bulguyu destekler niteliktedir.
Literatürde; suç korkusunun çocukların oyun alanlarının sınırlandırılmasının ebeveynin suç korkusuyla ilişkisinin tartışıldığı çalışmalarda, bu ilişki ortaya koyulmuştur. Bizim verilerimiz de bu saptamayı doğrular niteliktedir. Ellaway at al. Araştırmasında da oyun alanlarının azlığının ve toplu oyunlara imkan verme açısından yetersizliğinin çocuk obezitesiyle ilişkisi vurgulanmaktadır.[5]
Araştırmamızda çevredeki oyun alanlarının toplu oyunlara imkan verme durumu araştırılmamıştır. Ancak; ebeveynlerin % 57'si oturdukları çevrede yeterli oyun alanı bulunmadığını bildirmektedirler. Buna karşın araştırmamızda oyun alanlarının yetersizliği ile çocukların obezitesi arasında doğrudan ilişki belirlenmemiştir.
Çocukların oyun alanlarının sınırlandırılmasının nedenleri arasında komşuluk ilişkileri, trafik yoğunluğu, yeterli ve güvenli oyun alanı bulunmaması, çevrede ebeveynin tanımadığı, şüpheli kişilerin varlığı gerekçe gösterilmiştir. [7, 9, 11]
Araştırmamızda, en sık neden yeterli oyun alanı bulunmaması ve trafik yoğunluğudur. Diğer nedenler sınırlı sayıda katılımcı tarafından gerekçe gösterilmiştir. Katılımcılarımız komşularına, başka ülkelerde yapılmış, diğer çalışmalara nazaran daha çok güvenmektedirler.
Çocukların uzun süre televizyon izlemeleri ve bilgisayar oyunları gibi fiziksel aktivitelerin sınırlı olduğu oyunlarla ilgilenmelerinin sokakta oynamalarını azaltarak obezite ile ilişkili olduğu bildirilmektedir. [8]
Araştırmamızda çocukların beden kitle indekslerinin 97 persentil ve üzerinde olmasıyla bilgisayar oyunu ve televizyon izleme süreleri arasında ilişki saptanmamıştır.

Literatürde, suç korkusu yüksek olan ebeveynlerden, çocuklarını fiziksel aktivite içeren kurslara gönderenlerin sayıca azlığı ile ilişkili veriye rastlamadık. Çalışmamızda verilerimiz, suç korkusu yüksek ebeveynin çocuğunu fiziksel aktivite içeren kurslara daha az gönderdiği yönündedir. Bunun nedeni, ebeveynin, çocuklarının kurslarda da zarar görmesinden çekinmesi olabilir. Bu bulgu ebeveynin suç korkusu nedeniyle çocuklarının davranışlarını kısıtlayacağı hipotezimizi desteklemektedir. Ebeveyn sadece sokakta oynamayı değil, çocuğun fiziksel aktivite içeren kurslara katılımını da sınırlandırmaktadır. Ancak;
kurslara katılımla çocuk obezitesi arasında ilişki tespit edilmemiştir ($p>0,005$).
Araştırmamızda çocuk obezitesi ile doğrudan ilişkili bulunan iki unsurun, başka illerden göçle gelen ve gündüz çocuklarının sokakta tek başına oynamasından korkan katılımcılar olması önemlidir. Son 5 yıl içinde başka ilden göçle gelenlerde obezitenin nedeni beslenme alışkanlıklarıyla ilişkili olabilir. [12] Ancak araştırmamızda, göçle gelenlerde, katılımcının çocuğuna yönelik suç korkusu da yüksektir. Kanımızca her iki veri, beden kitle indeksi artışının, ebeveynin suç korkusu nedeniyle, çocuğun sokakta oynamasının kısıtlanması sonucu olduğu hipotezimizi destekler niteliktedir. Literatürde suç korkusu ile çocuk obezitesi arasında ilişkiyi irdeleyen başka çalışmaya rastlanmamıştır.
Katılımcı sayısının düşüklüğü, katılımcıların çoğunun benzer sosyo-demografik özellikleri paylaşması (ör; 1000 TL altında gelir beyan eden yoktur), çocukların boy ve kilolarının ebeveyne sorularak subjektif belirlenmiş olması araştırmamızın kısıtlılıklarındandır. Ancak, suç korkusu gibi unsurların araştırıldığı anket çalışmalarında, katılımcının kimliğini ortaya koyacak veri toplanmamasının, çalışmanın güvenilirliğini arttırdığı bildirilmektedir. Bu nedenle çalışmamızda bu veriler toplanmamıştır.

Sonuç:

Ebeveynin çocuklarına yönelik suç korkusu, kendisine yönelik suç korkusundan yüksektir. Suç korkusu arttıkça katılımcıların çocuklarına yönelik kısıtlama davranışları artmaktadır.
Ebeveynin çocuklarına yönelik suç korkusu, çocukların oyun sürelerinin veya oyun alanlarının kısıtlanması sonucu, fiziksel aktivitelerinde azalma ve dolaylı olarak çocuk obezitesiyle ilişkilidir.

NOT: Araştırma Başkent Üniversitesi Tıp ve Sağlık Bilimleri Araştırma Kurulu ve Başkent Üniversitesi Klinik Araştırmalar Etik Kurulu izni ile gerçekleştirilmiştir (KA11/86).

TEŞEKKÜR: Başkent Üniversitesi Ayşeabla Okulları İlk Kısım Müdürlüğü'ne ve Müdür Yardımcısı Sayın Semra Berkin'e araştırmanın gerçekleştirilmesi sürecindeki katkıları için teşekkür ediyoruz.

Kaynaklar:

1. Beaulieu M. Dubé M. Bergeron C. Cousineau MM. Are elderly men worried about crime? Journal of Aging Studies 2007; 21:336–346.
2. Fitzgerald R. Crime and Justice Research Paper Series Fear of Crime and the Neighbourhood Context in Canadian Cities Canadian Centre for Justice Statistics, Statistics Canada. Ottawa. Ontario. K1A 0T6Catalogue no. 85-561-M—No. 013, ISSN 1707-5203,ISBN 978-1-100-10311-2.
3. Whitaker RC. Gooze RA. Hughes CC. Finkelstein DM. A national survey of obesity prevention practices in Head Start. Arch Pediatr Adolesc Med. 2009; 163(12):1144-50.
4. McCurdy LE. Winterbottom KE. Mehta SS. Roberts JR. Using nature and outdoor activity to improve children's health. Curr Probl Pediatr Adolesc Health Care. 2010;40(5):102-17.
5. Ellaway A. Kirk A. Macintyre S. Mutrie N. Nowhere to play? The relationship between the location of outdoor play areas and deprivation in Glasgow. Health Place. 2007; 13(2):557-61.
6. Klesges RC. Eck LH. Hanson CL. Haddock CK. Klesges LM. Effects of obesity, social interactions, and physical environment on physical activity in preschoolers. Health Psychol. 1990; 9(4):435-49.
7. Kalish M. Banco L. Burke G. Lapidus G. Outdoor play: A survey of parent's perceptions of their child's safety. J Trauma. 2010; 69(4):218-22.
8. Davison KK. Edmunds LS. Wyker BA. Young LM. Sarfoh VS. Sekhobo JP. Feasibility of Increasing Childhood Outdoor Play and Decreasing Television Viewing Through a Family-Based Intervention in WIC, New York State, 2007-2008. Prev Chronic Dis. 2011; 8(3):A54.
9. Kimbro RT. Brooks-Gunn J. McLanahan S. Young children in urban areas: links among neighborhood characteristics, weight status, outdoor play, and television watching. Soc Sci Med. 2011; 72(5):668-76.
10. Copeland KA. Sherman SN. Khoury JC. Foster KE. Saelens BE. Kalkwarf HJ. Wide variability in physical activity environments and weather-related outdoor play policies in child care centers within a single county of ohio. Arch Pediatr Adolesc Med. 2011; 165(5):435-42.
11. Aarts MJ. Wendel-Vos W. Van Oers HA. Van de Goor IA. Schuit AJ.Environmental determinants of outdoor play in children: a large-scale cross- sectional study. Am J Prev Med. 2010; 39(3):212-9.
12. Labree LJ. Van de Mheen H. Rutten FF. Foets M.Differences in overweight and obesity among children from migrant and native origin: a systematic review of the European literature. Obes Rev. 2011; 12(5):e535-47.

Tablo 1 Katılımcı ve eşinin demografik özellikleri

Katılımcıların demografik özellikleri			
Katılımcının;		n	%
Yaşı	≤39	97	52,2
	>39	88	47,8
Cinsiyeti	Kadın (anne)	114	61,8
	Erkek (baba)	71	38,2
Eğitim Düzeyi	İlköğretim	2	1,1
	Lise	25	13,4
	Üniversite	104	55,9
	Yüksek Lisans	53	28,5
Çalışma durumu	Çalışıyor	170	91,4
	Çalışmıyor	14	7,5
Katılımcının eşinin demografik özellikleri			
Yaşı	≤40	99	53,2
	>40	80	43
Eğitim Düzeyi	İlköğretim	1	0,5
	Lise	20	10,8
	Üniversite	112	60,2
	Yüksek Lisans	49	26,3
Çalışma durumu	Çalışıyor	170	91,4
	Çalışmıyor	14	7,5

Tablo 2. Çocuğun demografik özellikleri

Çocuğun Demografik Özellikleri		n	%
Çocuğun Yaşı	≤7	94	50,5
	>7	88	47,3
	Bildirilmeyen	4	2,2
Çocuğun Cinsiyeti	Kız	81	43,5
	Erkek	71	38,2
	Bildirilmeyen	34	18,3
Ailedeki Çocuk Sayısı	1	85	45,7
	2	94	50,5
	3	7	3,8
Çocuğun Ailenin Kaçıncı Çocuğu Olduğu	1	127	68,3
	2	58	31,2
	3	1	0,5
Kardeş sayısı	Büyük Erkek	30	31,9
	Büyük Kız	21	22,3
	Küçük Erkek	14	14,8
	Küçük Kız	29	30,8

Tablo 3. Ailenin demografik özellikleri

Ailenin demografik özellikleri		n	%
Çocuğun anne-babayla kalma durumu	Evet	185	99,5
	Hayır	1	0,5
Çocukla ilgili kararları veren kişi	Anne	155	83,3
	Baba	31	16,7
Katılımcının oturduğu yerdeki ikamet süresi	<6	106	57
	≥6	80	43
Katılımcının göç etme durumu	Evet	35	18,8
	Hayır	151	81,2
Ailenin aylık ortalama gelir durumu	0-999 TL	0	0
	1000-2499 TL	14	7,53
	2500-5000 TL	54	29,03
	>5000 TL	114	61,29
	Bildirmeyen	4	2,15

Tablo 4. Çocuğun fiziksel aktivite içeren faaliyetleri

Aktivite		**n**	**%**
Bilgisayar oyunları ve televizyon izleme süresi	<9	94	50,5
	≥9	90	48,4
Beden eğitimi dersine katılım süresi	<3hafta	76	40,9
	≥3hafta	66	35,5
Fiziksel aktivite içeren kurslara katılım süresi	<2hafta	50	26,9
	≥2hafta	31	16,7

Tablo 5. Katılımcıların kendine yönelik suç korkusu yönünden fark tespit edilen unsurlar

Katılımcıların kendine yönelik suç korkusu yönünden fark tespit edilen unsurlar		Oturduğunuz bölgede karanlık çöktükten sonra tek başına yürümekten korkar mısınız?				Yaşadığınız çevrede saldırıya uğramaktan korktuğunuz için bir yere gitmekten çekindiğiniz oldu mu?			
		Korkan	Korkmayan	Toplam		Korkan	Korkmayan	Toplam	
		n-%	n-%	n- %*	p	n-%	n-%	n- %*	p
Katılımcının Cinsiyeti	Erkek	4 5,6	67 94,4	71 38,4	0,002	6 8,5	65 91,5	71 38,4	0,017
	Kadın	26 22,8	88 77,2	114 61,6		25 21,9	89 78,1	114 61,6	
K. Eşinin Yaşı	≤40	7 25,0	92 60,9	99 55,3	0,000	11 36,7	88 59,1	99 55,3	0,024
	>40	21 75,0	59 39,1	80 44,7		19 63,3	61 40,9	80 44,7	
Ailedeki Çocuk Sayısı	<2	8 26,7	77 49,4	85 45,7	0,022	9 29,0	76 49,0	85 45,7	0,041
	≥ 2	22 73,3	79 50,6	101 54,3		22 71,0	79 51,0	101 54,3	
Çocuğun ebeveynle kalma durumu	Evet	30 16,2	155 83,8	185 99,5	>0,05	30 16,2	155 83,8	185 99,5	0,025
	Hayır	0 0	1 100,0	1 0,5		1 100,0	0 0	1 0,5	
Çocuğa yetişkinlerce zarar verilmesinden korkma durumu	Evet	29 18,7	126 81,3	155 84,2	0,011	30 19,4	125 80,6	155 84,2	0,036
	Hayır	0 0	29 15,8	29 15,8		1 3,4	28 96,6	29 15,8	
Oyun Alanının Sınırlandırılması	Sınırlandıran	24 19,8	5 12,2	29 17,9	>0,05	26 21,5	2 4,9	28 17,3	0,015
	Sınırlandırmayan	97 80,2	36 87,8	133 82,1		95 78,5	39 95,1	134 82,7	

Tablo 6. Ebeveynin çocuğa yönelik suç korkusu açısından fark tespit edilen unsurlar

Ebeveynin çocuğa yönelik suç korkusu açısından fark tespit edilen unsurlar		Gündüz çocuğunuzun tek başına sokakta olmasından korkar, tedirgin olur musunuz?				Gece çocuğunuzun tek başına sokakta olmasından korkar, tedirgin olur musunuz?			
		Olurum	Olmam	Toplam	p	Olurum	Olmam	Toplam	P
		n-%	n-%	n-%*		n-%	n-%	n-%*	
Katılımcının Yaşı	<39	28 38,4	69 62,2	97 52,7	0,002	29 37,7	68 63,6	97 52,7	0,001
	≥39	45 61,6	42 37,8	87 47,3		48 62,3	39 36,4	87 47,3	
Eşinin Çalışması	Çalışıyor	71 97,3	98 89,1	169 92,3	0,042	75 97,4	94 88,7	169 92,3	0,028
	Çalışmıyor	2 2,7	12 10,9	14 7,7		2 2,6	12 11,3	14 7,7	
Göçle Gelmiş olmak	Var	13 61,9	22 21,2	35 28,0	0,000	36 46,2	58 56,3	94 51,9	p>0,005
	Yok	8 38,1	82 78,8	90 72,0		42 53,8	45 43,7	87 48,1	
Yaz Aylarında Çocuğunun Sokakta Oynamasına İzin Vermek	Veriyor	29 40,3	28 25,2	57 31,1	0,032	12 63,2	23 21,7	35 28,0	0,000
	Vermiyor	43 59,7	83 74,8	126 68,9		7 36,8	83 78,3	90 72,0	
Oturduğu Sokakta Çocuğunun Cinsel Tacize Uğramasından Korkmak	Korkan	45 62,5	19 17,1	64 35,0	0,000	31 40,3	26 24,5	57 31,1	0,023
	Korkmayan	27 37,5	92 82,9	119 65,0		46 59,7	80 75,5	126 68,9	
Çocuğuna Yetişkinlerce Zarar Verilmesinden Korkmak	Korkan	98 87,5	155 84,2	57 79,2	>0,005	51 66,2	13 12,3	64 35,0	0,000
	Korkmayan	15 20,8	14 12,5	29 15,8		26 33,8	93 87,7	119 65,0	
Oturduğu Çevrede Çocuğunun Oynaması İçin Yeterli Alan Bulunması	Bulunmayan	37 51,4	40 36,0	77 42,1	0,040	58 75,3	97 90,7	155 84,2	0,005
	Bulunan	35 48,6	71 64,0	106 57,9		19 24,7	10 9,3	29 15,8	

Tablo 7. Beden kitle indeksi 97 persentilden yüksek bulunan çocuklarla diğerleri arasında fark tespit edilen unsurlar

		Olurum	Olmam	Toplam	p
		n-%	n-%	n-%*	
Başka İlden Göç	Etmiş	19 42,2	9 22,0	28 32,6	0,045
	Etmemiş	26 57,8	32 78,0	58 67,4	
Çocuğunuzun Gündüz Saatlerinde Sokakta Tek Başına Oynamasından Tedirgin Olur musunuz?	Olan	36 50,7	18 29,5	54 40,9	0,014
	Olmayan	35 49,3	43 70,5	78 59,1	

* İki unsur arasında daha etkili olduğuna dair istatistiki fark tespit edilmemiştir.

Tablo 8. Çocuğun sokakta oynamasının sınırlandırılmasına neden olan etkenler

Neden	n	%
Oyun alanları bulunmadığı, uygun olmadığı için	90	32.37
Ev çevresinde ve sokakta trafik yoğun olduğu için	87	31.29
Yaşadığımız bölgede suç oranları yüksek olduğu için	72	25.90
Yaşadığımız bölgede sokakta çok sayıda tanımadığım, yabancı insan bulunduğu için	10	3.60
Yaşadığımız çevrede komşularımız yeterince güvenilir olmadığı için	10	3.60
Diğer	9	3.24
Toplam	278*	100.00

*Katılımcılara birden fazla seçeneği seçme olanağı tanınmıştır.